

BERNARD DEWULF

Wachten

Een van de meest herkenbare verschijningen van verveling én verlangen is het wachten. Op de bus die maar niet komt, een afspraak die maar niet opdaagt of desnoods de prins op het witte paard.

In dat wachten komen verlangen en verveling samen. We verlangen dat de bus snel komt, maar we hebben het niet in de hand. En dreutelen, draaien of staan maar wat rond. Of zoals filosoof Coen Simon het verwoordt: de wachtende is "evenveel slaaf als vrij van de tijd".

Wachten is in die zin een van de meest dubbelzinnige verlangens die we zowat dagelijks ervaren.

Een andere, mij dierbare filosoof, Cornelis Verhoeven, maakt een mooi, veelbetekenend onderscheid tussen 'wachtenden' en 'wachters'. Hun verlangens verschillen wezenlijk van elkaar.

De wachtenden, op de bus bijvoorbeeld, "menen te weten waarop zij wachten". De wachters daarentegen "weten niet waarop zij wachten of: in werkelijkheid wachten zij alleen maar op het onverwachte dat zich op elk moment kan voordoen".

Het ultieme wachten zou dan het wachten in een bushokje kunnen zijn zonder te wachten op de bus. Maar op het onverwachte.

En ten slotte toch maar de laatste bus nemen. Naar het volgende hokje. En daar weer wachten. Enzovoort.